

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

י"א תמוז

משניות מבוארות מסכת בליים פרק יב

גרו. נקרא חוצצה שעשיון אותה מטהרי בהמה. ועשויה פרקים פרקים מחברים, ואחת מן צורתה גגלה ואחת מן צורתה פשוטה, וחבור הפרקים של גגלה קשה יותר, וצריכה אמן. ולבני שבת המהיר מרן גגלה חזק הוטא. (ז) קורן חוצצרות עשויות מטהרי בהמות פרקים פרקים מחברים, אם היא גגלה, טמאה שיש לה בית

קבול, ופשוטה טהורין שאין לה בית קבול. וקורנים קלי כלי עצם להם שפשוטיהן טהורים. אם היתה מצויתת שלה, מקום הנחת ההה שהוא צר בפשי של מכתת, טמאה, דחשביון לה קלי מכתת, ולכן אף על פי שהיא פשוטה מקפלת טמאה. השב שלה, נרקט שלה, לפי גרסת המשנה, והרע"ב גרס הקו שלה, ופרשוהו של הר"ב, רבי טרפון מטמא וחכמים מטהרין. דאין להן שם בפני עצמן (טו), ובשעת חבורן הכל טמא כדפרשו לעיל, דמקבר לטמא טמא. ביצא בו קני מנדה, העשויות חליות ואין להם שם בפני עצמן וטהרין. הפרח מקום מושב נהר, והבסיס, ורלי המנורה, טמאין. ובשעת חבורן הכל טמא. (ח) דסקא, מוכב טהור, העשוי לאנשי צבא, טמאה. ולחיים טסין שותנין על החלי, טהורים, שאין להם שם בפני עצמן (מלאכת שלמה). אכל אם יש בהן בית קבול מים, טמאים. ששותנין בהם בשעת מלקחיה. כל כלי המלקחיה, טמאין. כגון הכידון, רומח קטן שבידי השרים ותקליכים. תיקון, הוא הכרזל שבתוך הרומח, ומגפיו, בתי שוקם של ברזל, והשריון, מינינם, כל אלו טמאין. כל תכשיטי נשים, טמאים. דמרבין להו מקרא (מנדה א, טו) ״וכל אשר לא יבא באש מטהרו במים״. ואלו הן תכשיטי נשים, כגון עיר של זהב, צורת ירושלם כמין עטרה שהנשים שאלו אותה בראשן, טהורות. חוטין של זהב שפותלתן סביב הצואר, נזמים, נזמי האזן וטבעות, כל אלו בכלל תכשיטי נשים, וטבעת שאמרוטו שהיא טמאה, בין שיש לה חותם ובין שאין לה חותם, וכן נזמי האזן טמאין. קטלה, שחליתו שלה של מתכות והם נקובין, והשחיל אותן בחוט של פשתן או של צמר, נפסק החוט החליות טמאות, מפני שקל אחת ואחת כלי בפני עצמה, ואם היה חוט של מתכות, וחליות של אבנים טובות ומרגליות, ושל זכוכית נשתברו החליות, אם החוט בפני עצמו קים, טמא, שהחוט הוא של מתכת. שריר קטלא, שהם כמלא צואה לו בת קטנה, ופער בתור"ס לפי הרמב"ם דמריי בחליות מחבורות, רבי איעזר אומר אפילו נשתר אחת, טמאה, שכן תולין בצואר, שהדור תלולת אפילו טבעת אחת. (ט) גום שהוא עשוי כקדרה מלמסו וכעדשה מלמעלו, שיש לו בית קבול מלמטה, ולמעלה יש לו גרעין של זהב או של קקר עשוי כעדשה, ונפרק העדשה מן הקדרה, החלק העשוי כקדרה, טמא, משום שהוא כלי בית קבול, וכעדשה, טמא שיש לו שם בפני עצמו. אבל צנורא, ראש הנזם הנכנס בקנה האזן או האף, שהיא עשויה כמין מול, טהורה, שאין לה שם בפני עצמה. גום העשוי כמין אשכול, כמה גרגרין מחברין, ונפרק, טהור. שאין לל גרגרי שם בפני עצמו וגם אינו ראוי לתשמש משנפרק.

ז קרן גגלה, טמאה. ופשוטה, טהורה. אם היתה מצויתת שלה של מתכת, טמאה. השב שלה, רבי טרפון מטמא, וחכמים מטהרין. ובשעת חבורן, הכל טמא. ביוצא בו, קני מנורה, טהורין. הפרח והבסיס, טמאין. ובשעת חבורן, הכל

טמא: ח קסדא, טמאה. ולחיים, טהורים. אם יש בהן בית קבול מים, טמאים. כל כלי המלקחיה, טמאים. הכידון, הניקון, והמגפיו, והשריון, טמאין. רבי תכשיטי נשים, טמאים. עיר של זהב, קטליות, נזמים, וטבעות, וטבעת בין שיש לה חותם ובין שאין לה חותם, נזמי האף. קטלה שחליות שלה של מתכות בחוט של פשתן או של צמר, נפסק החוט, החליות טמאות, שקל אחת ואחת כלי בפני עצמה. חוט של מתכות, וחליות של אבנים טובות ומרגליות, ושל זכוכית, נשתברו החליות, החוט בפני עצמו קים, טמא. שריר קטלא, כמלא צואר קטנה. רבי אליעזר אומר, אפילו טבעת אחת, טמאה, שכן תולין בצואר: ט גום שהוא עשוי כקדרה מלמסו וכעדשה מלמעלו, ונפרק, כקדרה טמא משום כלי בית קבול, וכעדשה טמא בפני עצמו. צנורא, טהורה. העשוי כמין אשכול, ונפרק, טהור: **פרק יב א** טבעת אדם, טמאה. טבעת בהמה וכלים ושאר כל הטבעות, טהורות. קורת החצים, טמאה.

ושל אסירין, טהורה. הסולר, שמה. שלשלת שיש בה בית נעילה, טמאה. העשויה לכמית, טהורה. שלשלת של סיסונות טמאה של בעלי בתים טהורה. אמר רבי יוסי, אימתי, בזמן שהוא מפתח אחד, אבל אם היו שנים, או שקשר חלזון בראשה, טמאה: ב קנה מאוננים של סרוקות, טמא, מפני אונקליות. ושל בעלי בתים, אם יש בו אונקליות, טמא. אונקליון של כתפין, טהורה. ושל רוכלים, טמאה. רבי יהודה אומר, של רוכלים, שלפניו טמאה, ושל אחוריו טהורה. אונקלי דרגש, טמאה. ושל נקליטין,

אונקליות תלולת בו את הצמר, הקנה טמא, מפני אונקליות, והיון שעליהם תורבין את השק עם הצמר, ושל בעלי בתים אין ירגילי ללת בו אונקליות אלא קושרין אותן בחבל ותולין אותן בקנה, אם יש בו אונקליות, טמא. ואם אין בו אונקליות, טהור. אונקליון של כתפין, אלו הנזשאין משאות להקחין על הכתף עץ אדר כעין מוט ותולין בו שתי שקין אחד לפני ואחד לאחריי באונקליות של ברזל התחובים בשתי קצות המוט, טהורה. דבטל האנקלי לבני המוט שהוא עקר העור, ושל האנקלי מכתבת המשמש לעץ שן שאינו מקבל טמאה (בבבא נ 1 משנה 1) (תמארת ישראלי). ושל מוכרי בשמים ותמרוקי נשים, טמאה. שיש לה בית קבול. רבי יהודה אומר, של רוכלים, שלפניו טמאה, שהוא משתמש בה, ושל אחוריו טהורה, שאינו משתמש בה אלא למסירה שלא יפל המשאוי מאחוריו. אונקלי דרגש של מטה קטנה של עור ותולין רצועות כקצה העור, ושל אונקליות בעצים ארצים שבשפתי צדי המטה ותוכנים הרצועות באונקליות, טמאה. כיון שהחברין למטה כמון שפטה מקפלת טמאה כך גם הם מקבלים טמאה. ושל נקליטין, שתי עמודים שמעמידין באמצע המטה משתי הצדדין אחד מראשויתה

י"א תמוז

ואחד במרגליותיה, ומניחין קנה עליו ופורסין עליו סדין, ופעמים שאין העמודיון מפלגין ומניחיהם עליהם אונקליות והיא טהורה, דכללה לפני מוט, שהוא פשוטו כלי עץ (תמארת ישראלי). אונקלי של שדה תיבה קטנה, טמאה, דהוא מחבר לדבר המקביל טמאה. ושל אסון, תיבה שצדיו בה דגים, טהורה, שפחיוקן אורגנים סאה, ולקר גם האונקליון טהורה (תמארת ישראלי בשם תוספתא).

העץ, טהור. זה הכלל כל המחבר למטמא, והמחבר לטהור. וטהור, וכלן אחת אחת בפני עצמן, כל אונקלי שפרשה מן הכלי והיא בפני עצמה, טהורה, שאין להן שם בפני עצמן. (ג) כסוי טני כלי של מתכת, מקויז שלשה קבין, מלשון (וברים ט, א) ״שמת כבטא״, ובגלי בתים מחזיקין שם גרועותיו ושברי כלי מתכות, אם הם של בעלי בתים רבן גמליאל מטמא, דבית דכסוי הוי כלי, כיון שיש לה בית קבול וחכמים מטהרין, דסביר דלא הוי לכסוי של כלי דין כלי. ושל רופאים, טמא לקברי הלה, ושל רופאים, טמא לקברי סממנים. הדלת שבמגדל, בימה של עץ, של בעלי בתים, טהורה, דבטל הדלת לבני המגדל, ושל רופאים, טמאה, דהרפא תותן עליו האספקליות, ותולה בה המספרים. היתוכין, מלקחים שנטול בה הכלי שהתיוך בו את הקסך כדי לרריו לכלי אחר, טמאין, ותפרידי, ברזלים קבועין במקום הממוקל לשמר אותו מן השפעה מחבורות, טהורין, דמשתמש במקבר לקרוע. עקרב בית הבד, ברזל עקום עקרב ששבע בקורות בית הבד במקום שדורסין שם היתיים, טמאה, דהרי בית הבד עצמו מקבל טמאה דמטלטל (תמארת ישראלי). ואונקלי שבנתילים, ויון של ברזל הקבועין בפתלים תלולת בהם בלים, טהורה, דאין תשמישן אלא במקבר לקרוע. (ד) מסמר הגרע, טמא. ססין של מקו דם. ושל מפרשים מסמר הקבוע אצל נפחים שכשרוצה לטמא את הברזל אתר שהשיקו אצל האש, מניחה על המסמר ורופה בקורנם ונגרעה. ושל אבן השעות, אבן שיש בו קוים ורשומים עליהם שמות השעות ומתקיימות תחביבים בו, שבהן מכונים השעות, המסמר טהור, שהמסמר קבוע בו בזקו והוי במקבר לקרוע. רבי יצחק מטמא, דמטלטל לפעמים (תמארת ישראלי). מסמר הגרדי, שהאורג מכניס בקנה דק ומחבר הפטוה על הקנה, טמא. וארון של גרוסות, שהעשיון גרסיון של פול בריחים יש להם כמין ארון שיש עליו, ושל מפרשים מסמר של ארון, רבי יצחק מטמא את הארון דתורת קלי עליו, דלפעמים מטלטל. וחכמים מטהרים. דסבירא להו דהוי כלי העשוי לנחת וכל כלי העשוי לנחת אינו מקבל טמאה. היתה עגלה שלה שארון מנח עליה של מתכת, טמאה. שהרי היא עשויה לתשמש, ויש מפרשים דלקר גקט של מתכת, דאפילו שמוחזקת ארבעים סאה, טמאה, דבמתכות או בעינו מטלטל מלא וריקו. (ה) מסמר שהתקינו להיות פותח ונועל בו, כגון שעקם ראשו או שחדרו, טמא, כיון שהתקינו להיות כלי. אבל

מסכת בליים פרק יב

טהורה. של שדה, טמאה. ושל אסון, טהורה. של שלחן, טמא. של מנורת העץ, טהור. זה הכלל, כל המקבר לטמא, טמא. והמקבר לטהור, טהור. וכלן אחת אחת בפני עצמן, טהורות: ג כסוי טני של מתכת של בעלי בתים, רבן גמליאל מטמא, וחכמים מטהרין. ושל רופאים, טמא. הדלת שבמגדל, של בעלי בתים, טהורה. ושל רופאים, טמאה. היתוכין, טמאים, ותפרידי, טהורין. עקרב בית הבד, טמאה. ואונקלי שבנתילים, טהורה: ד מסמר הגרע, טמא. ושל אבן השעות, טהור. רבי יצחק מטמא. מסמר הגרדי טמא. וארון של גרוסות, רבי יצחק מטמא. וחכמים מטהרין. היתה גגלה שלה של מתכת, טמאה: ה מסמר שהתקינו להיות פותח ונועל בו, טמא. העשוי לשמירה, טהור. מסמר שהתקינו להיות פותח בו את הקבית רבי יצחק מטמא. וחכמים מטהרין, עד שיתפרנסו. מסמר של שלחני, טהור. רבי יצחק מטמא. שלשה דגריים רבי יצחק מטמא, וחכמים מטהרין. מסמר של שלחני, וארון של גרוסות, ומוסמר של אבן השעות, רבי יצחק מטמא, וחכמים מטהרין: ו ארבעה דברים רבן גמליאל מטמא, וחכמים מטהרין. כסוי טני של מתכת של בעלי בתים, ותוליו המגדרות, וגלמי כלי מתכות, וטבלה שנהלקה לשנים, אחד גדול ואחד קטן, שהגדול טמא (בבבא נ 1 משנה 1) דיוני שפסל ותתקינו תלולתו בצואר קטנה, טמא, וכן סלע שגפסלה ותתקניה להיות שוקל בה, טמאה. עד כמה תפסל ויהא רשאי לקימה, עד שני דיגריין. פחות מכאן, יקוץ: ח האזלר, והסלמוס, והמטוטלת, והמשקלות, והבורים, והכז, והכפא, טמאים. וכל גלמי כלי עץ, טמאים, חוץ משל אשכרוע, רבי יהודה אומר, (אף) דרופית של זהב, טהורה, עד שתשלק:

טמאה. עד כמה תפסל ויהא רשאי לקימה, עד שני דיגריין, שהוא שקל אחד והוא חצי סלע, ששקל ארבעה דיגרים, אם נפתחה פחות מכאן, יקוץ, שלא יטעו ויחשבו שזה סלע יפה. ואם נפתח עד שאין בו שקל, יטעו ויחשבו שהוא שוק שקל. (ח) האזלר, מין מספרים של מתכות שמתקנין בו הלכסוס, ותקלסוס, של נחשת ושל ברזל ושל סלע. והמטוטלת, ברזל של שפתי שמתקין הבנאי תלוי בחבל במקום הבנין שלו, ואם החבל קטום, והמשקלות, והבורים, כלי ברזל שבו תחביבים היתיים במקום שעוצרים אותם, והכן, האמה שמקלגלין בה הספרים, והבנא, הלוח שעליו מלאקין של ספרים טמאין. וכל גלמי כלי עץ, טמאין. הויז כלי עץ שלא נשלמה מלאקתו, כל ספרים אונן או און או בסיס. וכן כל אלו שצריך להחלקן או להשוותן נקראין גלמים ומקבלים טמאה. חוץ משל אשכרוע, מין ארץ שגלמי עץ ממין זה, שדורין, לפי שקלפתי עבה וקשה ואין חשוביון בלים עד שחוסר קלפתו. רבי יהודה אומר, אף גופית של זהב, ענף של עץ הויז, טהורה. אפילו ענף כלי מנהג, מפני ששקטו מנהג, עד שתשלק, שייכנסו אותן באש עד שיציאו השלק שלהן.

משניות מבוארות מסכת בליים פרק יב

מסמר העשוי לשמירה, טמא. כגון טבעת אדם, אבל טבעת כלים, לא יקצאו במקום הנזכרו, סימן שבא אדם לשם, טהור, דלא חשבי שמישהו מסמר שהתקינו להיות פותח בו את הקבית, לנכב הקבית כדי להוציא ממנו רבי עקיבא מטמא דהו כלי. וחכמים מטהרין עד שיצאנו באש לצרף זה. והרשב"ם מפרש עד שיצרפנו, וקצתהו פשוט ויחדד אותו ושיברו בדמיון המדפח. מסמר של שלחני, שעשוי להעמיד בו תריסי הגהנות ובחשבויה התריסין נחשבים שם המסמר, טהור. דתשמישו עם המקרוע, ורבי יצחק מטמא, מהמטלטל לפעמים. שלשה דגרים רבי יצחק מטמא, וחכמים מטהרין, (א) סמנר של שלחני (ב וארון של גרוסות) (ג ומוסמר של אבן השעות, רבי יצחק מטמא, וחכמים מטהרין) כמון שפרשנו במשנה ד', ולכהי דהר טמא (ד) כלכליו דבחדא, משום דחד טמא (ד) כלכליו (תמארת ישראלי).

ו ארבעה דברים רבן גמליאל מטמא וחכמים מטהרין. א) כסוי טני של מתכת של בעלי בתים מטהר במשנה ג', (ב) ותוליו המגדרות, בבתי המכרצאות תולין מגדרות של מתכות והנכנסין שם על ארון לזמן מגדרות ומתגרד בה רגליו, (ג) וגלמי כלי מתכות, בלים שצריך לשוין לגרד ולהקיש בקורנם, או שמתקור אונן או און, דלא נמגרד מלאקתו, (ד) וטבלה של חרס שיש לה שלחם, שנהלקה לשנים, ונעשה שתי תחביות שוות שאין אחת גדולה מהאחרת. ומדורים חכמים לרובן גמליאל בטבלא שנהלקה אחת גדול ואחד קטן, שהגדול טמא וטהור. (ז) דיוני שפסל שפסלתו מלכות או נחוסר, ותתקינו תלולתו בצואר בהו קטנה. כיון שנקבבו טמא, וכן סלע שנוססלה ותתקניה להיות שוקל בה,

טמאה. עד כמה תפסל ויהא רשאי לקימה, עד שני דיגריין, שהוא שקל אחד והוא חצי סלע, ששקל ארבעה דיגרים, אם נפתחה פחות מכאן, יקוץ, שלא יטעו ויחשבו שזה סלע יפה. ואם נפתח עד שאין בו שקל, יטעו ויחשבו שהוא שוק שקל. (ח) האזלר, מין מספרים של מתכות שמתקנין בו הלכסוס, ותקלסוס, של נחשת ושל ברזל ושל סלע. והמטוטלת, ברזל של שפתי שמתקין הבנאי תלוי בחבל במקום הבנין שלו, ואם החבל קטום, והמשקלות, והבורים, כלי ברזל שבו תחביבים היתיים במקום שעוצרים אותם, והכן, האמה שמקלגלין בה הספרים, והבנא, הלוח שעליו מלאקין של ספרים טמאין. וכל גלמי כלי עץ, טמאין. הויז כלי עץ שלא נשלמה מלאקתו, כל ספרים אונן או און או בסיס. וכן כל אלו שצריך להחלקן או להשוותן נקראין גלמים ומקבלים טמאה. חוץ משל אשכרוע, מין ארץ שגלמי עץ ממין זה, שדורין, לפי שקלפתי עבה וקשה ואין חשוביון בלים עד שחוסר קלפתו. רבי יהודה אומר, אף גופית של זהב, ענף של עץ הויז, טהורה. אפילו ענף כלי מנהג, מפני ששקטו מנהג, עד שתשלק, שייכנסו אותן באש עד שיציאו השלק שלהן.